

Arthur Conan Doyle

Aventurile lui Sherlock Holmes

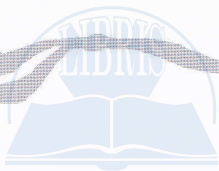
The Adventures of Sherlock Holmes

ediție bilingvă
română-engleză

Cuprins

Scandal în Boemia	4
Capitolul 1	4
Capitolul 2	38
Capitolul 3	74
Liga Roșcaților	86

CONTENTS

A SCANDAL IN BOHEMIA	5
Chapter 1	5
Chapter 2	39
Chapter 3	75
THE RED-HEADED LEAGUE	87

Scandal în Boemia

Capitolul 1

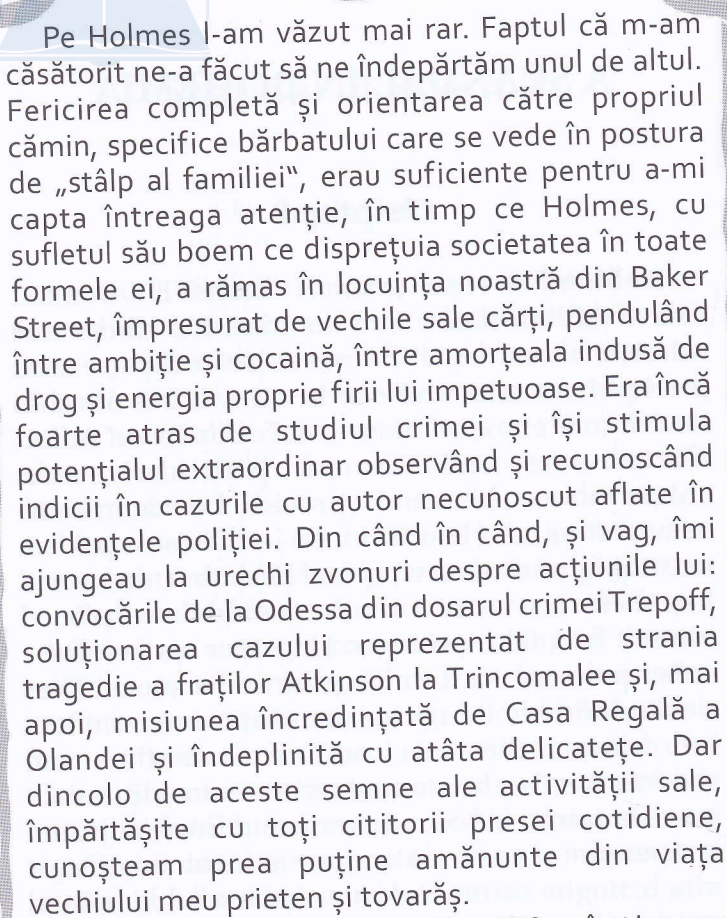
Pentru Sherlock Holmes, ea era întotdeauna Femeia. Rareori l-am auzit spunându-i altfel; în viziunea sa, ea domina și eclipsa întregul gen. Și nu pentru că ar fi nutrit vreun sentiment vecin cu dragostea pentru Irene Adler. Toate emoțiile, și cu atât mai mult iubirea, erau opusul minții sale reci și precise, deși atât de admirabil echilibrate. Holmes era, consider eu, cea mai formidabilă mașină de raționament și observație ce a existat vreodată, însă în postura de îndrăgostit ar fi părut un impostor. Nu vorbea niciodată despre sentimentele suave, o ironie sau un rânjel îl scoteau întotdeauna din impas. Pentru un fin observator, emoțiile amintite erau lucruri admirabile – ideale pentru aflarea temeiurilor din spatele acțiunilor unui bărbat. Și tocmai din acest motiv, a permite astfel de intruziuni în temperamentul subtil și rafinat al investigatorului de excepție care era el ar fi însemnat să pună sub semnul îndoielii toate raționamentele sale. O pietricică într-un prea delicat instrument, sau un mic defect la una dintre lentilele sale puternice ar fi fost mai puțin periculoase decât o emoție puternică într-un caracter așa cum era al lui. Totuși, exista o singură femeie, iar aceea era Irene Adler, acum decedată, care lăsase o amintire ciudată și încă neclară.

A SCANDAL IN BOHEMIA

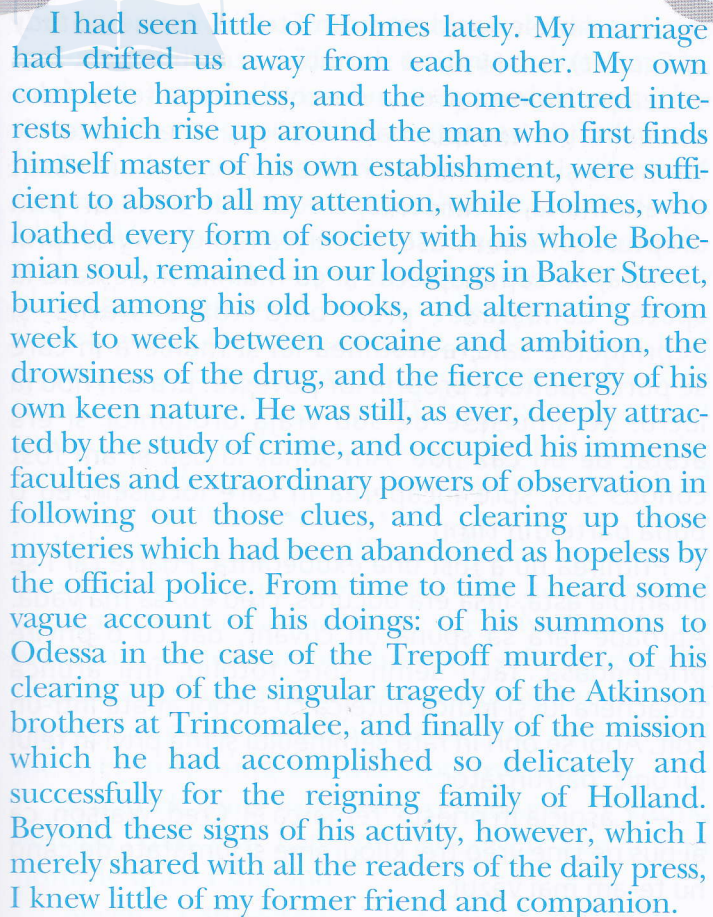
Chapter 1

To Sherlock Holmes she is always THE woman. I have seldom heard him mention her under any other name. In his eyes she eclipses and predominates the whole of her sex. It was not that he felt any emotion akin to love for Irene Adler. All emotions, and that one particularly, were abhorrent to his cold, precise but admirably balanced mind. He was, I take it, the most perfect reasoning and observing machine that the world has seen, but as a lover he would have placed himself in a false position. He never spoke of the softer passions, save with a gibe and a sneer. They were admirable things for the observer – excellent for drawing the veil from men's motives and actions. But for the trained reasoner to admit such intrusions into his own delicate and finely adjusted temperament was to introduce a distracting factor which might throw a doubt upon all his mental results. Grit in a sensitive instrument, or a crack in one of his own high-power lenses, would not be more disturbing than a strong emotion in a nature such as his. And yet there was but one woman to him, and that woman was the late Irene Adler, of dubious and questionable memory.

Pe Holmes l-am văzut mai rar. Faptul că m-am căsătorit ne-a făcut să ne îndepărtăm unul de altul. Fericirea completă și orientarea către propriul cămin, specifice bărbatului care se vede în postura de „stâlp al familiei”, erau suficiente pentru a-mi capta întreaga atenție, în timp ce Holmes, cu sufletul său boem ce disprețuia societatea în toate formele ei, a rămas în locuința noastră din Baker Street, împresurat de vechile sale cărți, pendulând între ambiție și cocaină, între amorțeala indusă de drog și energia proprie firii lui impetuoase. Era încă foarte atras de studiul crimei și își stimula potențialul extraordinar observând și recunoscând indicii în cazurile cu autor necunoscut aflate în evidențele poliției. Din când în când, și vag, îmi ajungeau la urechi zvonuri despre acțiunile lui: convocările de la Odessa din dosarul crimei Trepoff, soluționarea cazului reprezentat de strania tragedie a fraților Atkinson la Trincomalee și, mai apoi, misiunea încredințată de Casa Regală a Olandei și îndeplinită cu atâta delicatețe. Dar dincolo de aceste semne ale activității sale, împărtășite cu toți cititorii presei cotidiene, cunoșteam prea puține amănunte din viața vechiului meu prieten și tovarăș.

Într-o noapte – era 20 martie 1888 –, în timp ce mă întorceam de la un pacient (căci reluasem practica civilă), pașii mi se îndreptară spre Baker Street. Trecând pe lângă binecunoscuta adresă, pe care o asociam întotdeauna, în sinea mea, cu momentele în care îi făcusem curte soției mele, dar

I had seen little of Holmes lately. My marriage had drifted us away from each other. My own complete happiness, and the home-centred interests which rise up around the man who first finds himself master of his own establishment, were sufficient to absorb all my attention, while Holmes, who loathed every form of society with his whole Bohemian soul, remained in our lodgings in Baker Street, buried among his old books, and alternating from week to week between cocaine and ambition, the drowsiness of the drug, and the fierce energy of his own keen nature. He was still, as ever, deeply attracted by the study of crime, and occupied his immense faculties and extraordinary powers of observation in following out those clues, and clearing up those mysteries which had been abandoned as hopeless by the official police. From time to time I heard some vague account of his doings: of his summons to Odessa in the case of the Trepoff murder, of his clearing up of the singular tragedy of the Atkinson brothers at Trincomalee, and finally of the mission which he had accomplished so delicately and successfully for the reigning family of Holland. Beyond these signs of his activity, however, which I merely shared with all the readers of the daily press, I knew little of my former friend and companion.

One night – it was on the twentieth of March, 1888 – I was returning from a journey to a patient (for I had now returned to civil practice), when my way led me through Baker Street. As I passed the well-remembered door, which must always be associated in my mind with my wooing, and with